

ТАМЪ ХОРОШЕ
ДЕ
НАСЪ НЕМА.

БАЙКА
Леопида Глибова.

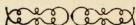
1889.

Земская Типографія, въ Черниговѣ.

HIBLY

ТАМЪ ХОРОШЕ,

ДЕ НАСЪ НЕМА.

БАЙКА

Леонида Глибова.

МТЪ.

?

Ю

ДКЪ

ЧЮ,

1889.

Земская Типографія, въ Чернытсѣ.

Дозволено цензурою. Київ. 18 октября 1889 г.

НАМЪ ХОРОШЕ, ДЕ НАСЪ НЕМА.

I.

Надъ ричкою стоявъ велькый гай,
Зимою—затышокъ, а литомъ—Божьей рай;
Усяка пташечка, радючи, спивала,

Весну и лето привитала.

Въ тому гаю два Голубы булы

И якъ браты любесенько жылы,

Дай Боже такъ и людямъ жыты.

Чого-бъ, здається, ще хотиты?

Кохаты-бъ доленьку свою

И ворковаты мыло, тыхо,

Такъ нить-же! и въ гаю

Ныкае завидюще лыхо.

Знайшовся божевильный Шпакъ

И брата меншого винъ ставъ дурить брехнею,

И такъ и перетакъ:

«Що вы пишається дольною своею,

Коли ще бильше свита е?
 Отъ хочъ и я—жыття свое
 До вашого не прыривняю,—
 Я бильше бачывъ, бильше знаю,

Бо дома не сыжу;

Не брешучы тоби скажу:

У вашу сторону я въ гости прылитаю,

А летючи сюды, усюды побуваю,

До всёго прыдывлюсь

И розуму, якъ кажутъ, наберусь.

У вашоу гаю—щѣ можна тутъ побачыть?

Вивчаръ мижъ нывамы манячить,

Ничого дывного нема,

А тамъ—подумай ты, небоже:

Стоить тоби гора, на тій гори зима,

А пидъ горою лито Боже,

Скризь зелено, усе цвите...

Чого тамъ не росте?

Видъ ласощивъ ажъ виття гнутся,

Не знаешь до чого й сунуться:

Мыгдалыкы и виноградъ,

Исы, исы, ажъ радъ.

Тутъ тилько й ласощивъ, що просо та пшениця...

А що таке, спытатъ-бы васъ, жарь-птыця?

Дыковынкы такы якъ тамъ,

И не приснятся вамъ».

II.

Наслухавсь Голубокъ шнаковой дурныци,

Ажъ крыльця трусять летиты до жарь-птыци.

И ставъ винъ братови казать:

«Я хочу, братику, летить побачыть свита;

У насъ ище багато буде лита,

Далеко вспію облитать.

Почувъ-бы ты, що Шпакъ розумный каже,

Завыдно стане хочъ кому».

Братъ здывовався и такъ сказавъ ёму:

«Шпакъ нисенитныцю таку тоби розмаже,

Що й груши на верби ростуть;

Шпаки, я знаю, брешуть дуже,

А дурни имъ и виру ймуть.

Не грихъ, не жаль тобі, мій друже,

Мене покынуть и майнуть?»

Насъ птыцы осміють,—

Жылы, жылы та й разлетились...

Хиба-жъ на те мы подружылись,

Щобъ потимъ плакать, жалкувать?

И день и ничъ я буду сумовать;

Чи хмара набизыть, чи воронъ де закриче,

Я думатиму: де-жъ-то винъ,

Голубчыкъ мій? Середь чужыхъ долынъ

Лежыть въ-недузи, може, плаче?

Не матиме спокою серденько мое»...

А братикъ зновъ свое:

«Не надовго-жъ я хочу полетити—

На тыждень чи на два, а потимъ и вернусь,

И зновъ мы будемо съ тобою вкуни жыты;

Не бійся, братику, я-жъ не боюсь;

Побачыть хочется мени жаръ-птыцю дуже.

Про все, про все тогди, мій друже,

Я роскажу тобі: де бувъ,

Що бачывъ, що почувъ,

Я облітаю вси куточки»...

—«Богъ знае, каже братъ, чи доживу»..

А слёзы капають тихенько на листочки

И падають росою на траву.

Не помоглось,—летиты та й летиты!

«Прыскучыло тобі зо мною жыты,

Промовывъ братъ: нехай и такъ,

Нехай сміється Шпакъ;

Мене згадаешъ, мылый друже,

И пожалкуешъ дуже, дуже»...

III.

Остався Голубъ самъ; сумуючи, сидыть;

А неслухняный братъ летыть, летыть...

Де не взялась на неби чорна хмара

И блискавка и дощъ, неначе Божя кара.

Злякався Голубокъ

И на суху вербу спустывся;

Якъ не ховався, якъ не тулывся,

А все-таки якъ хлющъ обмокъ.

Переполюхъ затыхъ и сонечко прыгрило;

Винъ дали полетивъ, а лихо зновъ прыспило.

У поли пасика стоить;

Пидъ деревомъ шино розсыпане лежить;

Голодный Голубокъ зрадивъ, не оглядився—

Пидъ ситочкою опынывся,

Бо то прынадонька була.

Чи ситочка гныла,

Чи такъ воно вже склалось,

Хочъ нижку натрудывъ, хочъ крылечко помнялось,

Одначе вырвався и полетивъ.

Одуматься не вспивъ,

На зустрічъ зновъ беда велика:

На ёго кынувся Шулика;

Отъ-отъ-бы Голубокъ пропавъ,—

Де взявся Орелъ—и вборога прогнавъ.

Не стало смылу бильшь летити;

У хутори пидъ тыномъ винъ присивъ,

Щобъ трошечки спочити;

Сыдыть, задыхався, змарнивъ

И трусытся и хныче.

Беда биду, якъ кажуть, клыче;

Десь Хлопчыкъ недалечко бувъ,

На ёго цуркою шпурнувъ

И въ голову якъ-разъ ударывъ дуже...

«Ой, де-жъ ты, братику, мій друже!»

Схопившись, крикнувъ Голубокъ

И повернувъ у ридный свій кутокъ.

Де й сыла тая узялася;
Яка беда надъ нымъ стряслася,

А якъ стри́ла, винъ легко полетивъ
Туды, у тихый гай, де Богъ благословивъ.

«Ой, краю мій, мій раю!
Тебе я привитаю!»

Промовивъ винъ, спускаючись у гай.
Розвеселивъ винъ брата невзначай;

Всю ничъ вони тогди не спали
И тихо, любо розмовляли,

Ажъ піки́ль сонечко не піднялось;

Жаль, що розказувать при́йшло́сь

Не про дыковы́нки, а про лыху го́дину.

«То Шпакъ мудрований хотивъ мене звести,
Жалився менший братъ: голубчыку, прости!

Теперь тебе до-вику не покину».

IV.

На крыльцяхъ правдоньки я бачечку пустывъ,

Щобъ всякий знавъ и розумивъ,

Що въ свити Бо́жому нема кутка безъ горя,

Не тилько тутъ, а и по той бикъ моря.

Кому мандривка смихъ, кому усе дарма,
Хто витрытся кудысь шукать якогось раю,
Тому я прыказку старёньку нагадаю:

Тамъ хороше, де насъ нема.

Дозволено цензурою. Кіевъ, 18 октября 1889 года.

HILBY

